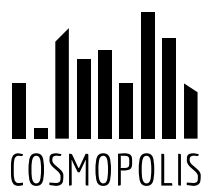

REBECCA RAISIN

Pojízdný
KRÁMEK
VÁNOČNÍCH
POKLADŮ

REBECCA RAISIN

Pojízdný
**KRÁMEK
VÁNOČNÍCH
POKLADŮ**

Přeložila Jana Kordíková

Originally published in the English language by HarperCollins*Publishers* Ltd. under
the title FLORA'S TRAVELLING CHRISTMAS SHOP

Flora's Travelling Christmas Shop © Rebecca Raisin 2021

Translation © Grada Publishing, a. s., 2025, translated under licence from
HarperCollins*Publishers* Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Jana Kordíková, 2025

Cover design by HQ © HarperCollins*Publishers* Ltd 2022

ISBN 978-80-271-5536-1

Tahle kniha je pro tebe, Cheryl Youngová.

Jsi ten nejlepší dopravní prostředek,
kterým se dostávám do kanceláře!

KAPITOLA 1

Je to láska?

O této zásadní otázce přemýšlím, když se připravuju na schůzku s Lukem, zatímco moje nejlepší kamarádka Livvie se rozvaluje na posteli s nosem zabořeným do knížky a nemá tušení o tom, že jsem právě v existenční krizi.

Na básníkovi Lukeovi je něco neuchopitelného, díky čemuž jsem úplně omámená příslibem, co by se z toho mohlo vyvinout. Tolik se liší od všech mužů, se kterými jsem randila před ním. Rozhodně spolu nechodíme jen do kina a na večeri. Každá naše schůzka je báječné dobrodružství, díky kterému se cítím plná života.

S Lukem často chodíváme po knihkupectvích, dlouhé lenivé neděle trávíme v méně známých obchodech. Já mám nejradši posmutněle působící podniky ukryté v zapadlých uličkách, kde knihy v pevných vazbách leží v dokonalých komíncích a vzduch je ztěžklý pachem minulosti. Naše kroky zvedají prach a nějaký postarší prodavač nás sleduje přes obláček kouře stoupající z jeho dýmky, jako by se v této zatuchlé části Londýna úplně zastavil čas a neplatila tu žádná pravidla.

Podobný kousek ráje bych si moc ráda vytvořila i sama pro sebe a možná se mi to povede díky Lukeovi, který mě bere na soutěže ve slam poetry, kde se odvážně postaví na pódium a poráží další básníky. Několika málo slovy vždy zvládne vyjádřit tolik citů. Způsob, jakým dokáže ovládat všechna písmena abecedy, aby vytvořil tak omamnou krásu, mi bere dech.

Luke svými vznešenými myšlenkami a pregnantním vyjadřováním úplně uchvátí okolní prostor. Jako by pulzoval životem a já všechno jeho nadšení nasávám do sebe a na vlastní oči poznávám, jak literatura může měnit náladu, život, srdce.

Navštěvovali jsme umělecké galerie, trávili čas v knihovnách a účastnili se demonstrací na podporu ženských práv – on je totiž taky feministka. Takže spojenec! Po všech těch letech jsem konečně našla muže, o jakém jsem vždy snila, po tolika nezdařených pokusech s těmi, kteří se mě snažili změnit, uklidnit, abych nebyla tak... výrazná.

Luke mi ukázal úplně nový svět, o jehož existenci jsem neměla tušení. V jednom ohledu je velmi složitý, v jiném zase více než jednoduchý a za velmi krátké časové období si získal kousek mého srdce. Nejlepší na něm je asi to, že se mi nesnaží tvrdit, že bych byla úplně dokonalá, kdybych se trochu změnila, abych lépe zapadala a přizpůsobila se.

Momentálně se mi nedaří zkrotit své neposedné kadeře – jsou tak trochu jako já –, tak je nechávám být. Své líčení dokončím třpytivými očními stíny a silnou vrstvou řasenky. „Už jsou to dva měsíce, Liv. Myslíš, že když mě Luke takhle narychlo pozval na skleničku, znamená to, že to začne být opravdu vážné?“ Po pravdě řečeno jsem z něj úplně vedle, ale cítí on ke mně to samé? Každý

nepodařený vztah způsobil, že si dávám čím dál větší časový odstup, než někomu otevřu srdce. Každý rozchod – a rozhodně jich nebylo málo – mě připravil o trošku sebedůvěry. Na všechny muže jsem zatím byla „moc výrazná“.

Podívá se na mě přes okraj knihy. „Jo, myslím, že jo. Co přesně ti napsal?“

„Pojďme ke Křivému šindeli na skleničku. Musím tě vidět.“

Livvie nad tím chvilku přemýšlí a pak řekne: „Připadá mi, že se mu stýská. Vždyť s ním přece zítra máš jít na ten křest knihy, ne?“

„Ano, zítra večer. Musela jsem poprosit Magdu, abych si mohla s Jonahem přehodit směnu.“ Svou práci ve vánočním impériu Rolničky, rolničky úplně miluju, jenom moje šéfka je krvelačná saň a kolega Jonah každou situaci zmanipuluje tak, aby mu vyhovovala. Ale člověk prostě nemůže mít všechno, a když mi někdo platí za to, že si při obsluze zákazníků můžu zpívat koledy, je to pro mě jednoznačná výhra. Moje předchozí praxe by se dala shrnout jedním slovem: *katastrofa*. Obvykle kvůli tomu, že dřív mluvím, než myslím. Moje ústa mají sklony mě dostávat do nejrůznějších problémů, tak se poslední dobou snažím omezit jakékoli nezávazné hovory a soustředit se hlavně na práci. Připadá mi, že jsem mezi vánočními papíry v Rolničkách našla svůj domov, který vyhovuje mé vášni pro vánoční období.

„Tak to přece znamená, že Luke nevydrží ani čtyřicet hodin, aniž tě viděl – vyžádal si tvou společnost i v tento krásný zimní večer, ne?“ Livvie pokrčí rameny. „Ten muž je do tebe blázen a kdo by se mu taky divil?“

Usměje se. „To doufám. Míříme správným směrem. Muži jsou tak špatně pochopitelní, zvlášť ti z Londýna, ale pro Lukea to neplatí.“

Ohne roh stránky v knížce, aby si ji založila, a já v hlavě slyším nářek všech knihomolů na světě. „Myslíš, že chce, aby se váš vztah stal oficiálním?“

„Ano. Z pouhé známosti se přesunujeme k závaznému vztahu.“ Známostí už jsem měla spoustu, je to takový zdvořilejší popis přátelství s výhodami nebo, což používají mí američtí přátelé a zní to ještě hůř, záložních vztahů jen na sex. Tuto záplavu mužů odmítajících závazky ve velkoměstech dávám za vinu nerealistickým hollywoodským filmům.

„No, míříš správným směrem, Floro. Zdá se, že to myslí upřímně a má v sobě dost slušnosti.“

„Nejvíc se mi na něm líbí, jak je s ním všechno intenzivní. Ví, co chce, a jde si za tím. O ničem příliš dlouho nepřemýšlí.“

„Je tak trochu jako ty, víd? Spontánnost je přece tvé druhé jméno.“

„Tak trochu?“ Rozesmějeme se. Až do této chvíle by se můj milostný život dal popsat jako krátký, výrazný a chaotický. Z nějakého důvodu jsem se žádným mužem nevydržela déle než tři měsíce. Netřepotám řasami, nepředstírám upejpavost, nedělám, že jsem povýšená a nedostupná. Zkrátka jsem sama sebou v celé své kráse – ale moc mi to nepomáhá. Už na začátku se mužů vyptávám, co chtějí od života, čímž je vyplaším. Ale proč bychom nemohli říkat, co cítíme? A co chceme? Proč musíme předstírat?

Já lásku úplně miluju! Vždycky se obrovsky zamiluju, ale pak to rychle vyprchá. Všichni mi pořád říkají, že moc spěchám, ale je to pravda, nebo je to jenom výmluva, protože se muži, se kterými chodím, ještě nechtějí vázat? Nechtějí po zbytek života být uvázaní k jediné ženě.

A protože už se mi blíží třicítka, chci najít pravou lásku. Všichni přece od základky plánujeme svou svatbu, ne? A protože už

jsem políbila moc žabáků, sestavila jsem si seznam, abych ušetřila čas i zklamání. Je dlouhý, velmi podrobný a trochu rozmarný, ale z dlouhodobého hlediska je to asi to nejlepší řešení...

A právě proto je Luke tak výjimečný. Když jsem se ho začala nenápadně vyptávat a přitom si odškrtovala položky v seznamu nezbytných vlastností dokonalého muže, nevyděsil se.

„Musí už chtít váš vztah převést na novou úroveň,“ prohlásila Livvie. „A to je přece fajn, ne?“

Lehce se postříkám parfémem. „Asi jo. Nebo prostě chce sex.“

Rozesmála se. „Na ten už asi taky pomyslel.“

„Zjistím to nejspíš jediným způsobem.“

„Nebudu na tebe čekat.“

„Přespím u něj až po třech měsících! Jeho byt je hrozně pubertácký, protože tam pořád postávají jeho spolubydlíci, dloubají do něj a významně na něj pomrkávají. Něco takového není nic pro mě.“ Při té myšlence kroutím hlavou.

„Nevšímej si jich – určitě jenom žálří! Prostě jdi do toho.“

„Rozhodně nebudu souhlasit s nezávazným sexem, dokud si nebudu jistá, že je ten pravý.“

Významně si povzddechne. „Dobře, buď sama sebou, Floro, a doufám, že mi zítra u snídane o všem řekneš.“

„U snídane? Ty mě snad neposloucháš, Liv? Dobře víš, že nejsem žádná upejpavka, ale zároveň si nepotrpím na sex bez lásky. Pokud ten chlápek není dvojče Jasona Momoy, nemám zájem, dokud si nebudu jistá, že náš vztah je opravdový. Ale jestli už budeš spát, až se vrátím, kompletní zprávu ti pošlu na mobil, nemusíš se bát!“

Livvie mě obejmě a já vzápětí vyrážím do ledově chladné londýnské noci.

KAPITOLA 2

Zatímco Luke jde pro pití, já obsadím stůl u okna. Venku se od tmavé Temže odráží vánoční osvětlení, vlnky šafránové a jantarové barvy připomínají obraz od Van Gogha. Úplně mě to uchvacuje, jak se světylka mihotají v proudu, když hladina řeky stoupá a klesá.

Luke se vrátí a posadí se proti mně, ale já jsem ještě napůl unesená pohledem na řeku. Odkáže si. „Jsem rád, že jsme se mohli vidět. Chtěl jsem s tebou něco probrat.“

„Tak do toho,“ vybídnu ho, opírám si hlavu o ruku a představuji si nejrůznější scénáře. Kde budeme bydlet – zřejmě v malém bytě v nějakém zrekonstruovaném bývalém skladu v Soho. Kam pojedeme na první dovolenou? Do New Yorku kvůli jeho skvělým literárním pokladům? Do Paříže kvůli romantice? Nebo možná do Řecka kvůli slunci a ouzu po dlouhých dnech prolonošených na pláži.

„Byla to zábava,“ pronese svým hedvábným, oduševnělým hlasem. „Ty poslední dva měsíce.“

Přikývnu, nejsem zcela schopná slova a srdce mi buší ve zběsilém rytmu. Nenapsal třeba sbírku básní, kterou se nám rozhodl věnovat?

Ted' se mě chystá pozvat, abych si šla poslechnout, jak ji na pódiu bude předčítat přítomným, a přiznává se, že nic podobného nikdy necítil. Až do této chvíle nevěřil v pravou lásku.

„Ale...“

Ale?

„Ale je načase to ukončit. Než to jednomu z nás ublíží.“

Ale, ale, ale. „*Cože?*“

Pokřčí rameny. „Nehodíme se k sobě.“ Ta slova mi do těla pronikají jako kulky – *pif, pif, pif*. Má to snad být nějaký nepovedený vtípek? Vždyť tenhle chlapík mi ve skrytých zákoutích knihovny šeptal do ucha sladká slovíčka. Tvrdil, že „bohatství je jenom konstrukt“, když jsme bez placení vklouzli do galerie, abychom si prohlédli umělecká díla nedozírné hodnoty.

Jsem naprosto ohromená a v očích mě pálí slzy. „To je... nečekané.“ Z takového překvapení se mi úplně podlomila kolena. „Proč se k sobě nehodíme?“ Nedokážu si to dát dohromady. Jak to, že jsem si to špatně vyložila? *Už zase!*

Celou dobu mi připadalo, že je jiný, lepší než ostatní muži, ale když teď proti mně sedí, působí úplně stejně jako ostatní. Jako by ho přepadla nuda a přestal předstírat, že je oduševnělý básník. Dokonce má v očích neskrývaně vyčítavý výraz. *Opravdu je to mnou?* To já bych se měla změnit? Opakuje se starý, dobře známý vzorec?

Luke do sebe obrátí pití, jako by se chystal k odchodu. Odpálil granát a teď se jde schovat do úkrytu. „Jsi na mě nějak moc, Floro. Jak bych to řekl?“ Zamyšleně si mne bradu, jako bychom se právě nerozcházeli. „Jsi ulítlá, to je nejvýstižnější označení. Nejdřív mi to připadalo osvěžující, možná i roztomilé, ale teď už si tím tak jistý nejsem.“ Zamračí se a dívá se, jak mi po tvářích stéká řasenka, načez

mě začne rychle ujišťovat: „To neznamená, že by ses kvůli mně měla měnit. Určitě je někde na světě chlápek, který ty tvoje výstřednosti bude zbožňovat, ale já to nejsem.“

Můj smutek rychle nahradí podráždění. Musím odolat nutkání mu jednu vrazit. „Moje výstřednosti?“

Protáhne obličej, aby mi naznačil, že ho tou otázkou naprosto nudím, že už by nejradši tu nešťastnou situaci co nejrychleji vyřídil a zmizel, aniž by ho zaplavovaly moje náročné city. „Ano, Floro, určitě něco takového neslyšíš poprvé. Výstřednost je zábavná, ale zároveň občas působí trochu nuceně.“

Nic mu na to neřeknu, protože ho nechápu.

S povzdechem pokračuje: „Každý den jsi oblečená, jako by byly Vánoce...“

Odfrknu si. „Pracuju v obchodě s vánočním zbožím!“

Luke mě přejede pohledem, který naznačuje: *Nezlobím se na tebe, jen jsi mě zklamala.* „Ale teď jsme se sešli po pracovní době a ty na sobě máš svetr s nápisem *Žiju sáňkováním.*“

Ten je úzkoprsý. „Protože to je zábavné! A Vánoce přece mají být veselé, ne?“

„Jenže teď je listopad.“

„Přesně tak!“ On se snad neslyší? Vždyť to vůbec nedává smysl. Jak se tenhle výmluvný kouzelník se slovy a sametovým hlasem mohl změnit... v úplně obyčejného chlápka? Přemýšlím, jestli je při smyslech. Ta změna je tak náhlá, vůbec se nepodobá Lukeovi z uplynulých osmi týdnů.

„Máš lodičky plné svítících Santa Clausů.“ Zpražím ho chladným, přísným pohledem, ale ten hlupák dál pokračuje: „A nehty máš nalakované jako Santův kabát.“

„Jo, to je pravda. Mojí nehtařce Minh, která je úplná umělkyně, to dalo pěknou práci!“ Mužům to prostě nedochází? „Takže pro tebe je nepřijatelná moje láska k vánočním věcem? A nic dalšího?“

„No, taky mám pocit, že moc tlačíš na pilu, já chtěl prostě nezávazný vztah. Jsi krásná holka, jenže...“ Co je tohle za netvora? Kam zmizel můj vášnivý básník projevující všechny emoce?

To celou dobu předstíral? Seznamování v tomhle městě je totálně nefunkční.

„Jak tlačím na pilu? To ty ses se mnou chtěl vyspat už první večer, tomu vy chlapi neříkáte tlačení na pilu? Je to kvůli tomu, že jsem řekla ne? Nějak jsem se tě tím dotkla? Tvoje maličké mužské ego nezvládlo, že jsem šlápla na brzdy už první večer, kdy jsme se seznámili?“

„Ne, Floro, to je v pohodě. Moje maličké mužské ego zůstalo nedotčené. To vůbec nevadilo – ale co ty řeči o ideálním místě na zimní svatbu, jakou vánoční písničku budeš chtít pustit, až půjdeš k oltaři? To mě trochu vyděsilo. A co ta divná otázka o jménech sobů?“

Dobře, dobře, možná mi uklouzlo několik mých randicích nešvarů, ale kdo by se mi divil, že potřebuju odpověď na tak zásadní otázky? Dělá, jako bych ho snad žádala o ruku. A všechny ty věci jsem zkrátka měla na seznamu a stejně bych někdy potřebovala slyšet odpověď, tak proč ne hned?

Zvednu ruku, aby konečně sklapnul. „Koukni, bylo by pro tebe štěstí, kdybych byla ochotná aspoň uvažovat, že si tě vezmu. Obrovský štěstí. Ale jen pro tvou informaci, ty otázky mi sloužily jen k tomu, abych vyřadila muže, kteří by jako potenciální manželé naprosto nepřicházeli v úvahu – pro velmi budoucí manželství. Jestliže máme naprosto odlišné názory na manželství, nemá cenu,

abychom spolu ztráceli čas. Já se taky neženu k oltáři, jen mi přijde škoda ztratit pět let s někým, kdo by se chtěl brát mimo vánoční svátky v Las Vegas, kde by nás oddával Elvisův dvojník a já bych šla k oltáři v rytmu *Love Me Tender* nebo něčeho obdobně nepřijatelného.“

Ušklíbne se. „Jako manželství, Floro? Vždyť je ještě moc brzy na to se o něm jenom zmiňovat!“

Založím si ruce na hrudníku, ale pak si uvědomím, že to působí, jako bych se chtěla bránit, proto je zase zvednu. „Ale o sexu ses zmínil hned druhou hodinu po seznámení, a to je v pohodě, co? Mělo mě to varovat, byl to nepřehlédnutelný signál, že to nebereš vážně. Všichni jste tu stejní, stojíte jen o krátké aférky, přebíháte od holky k holce. Já ale o nezávazný sex nemám zájem, a už vůbec nechci nezávazně spát s někým, kdo ještě ani nepřemýšlel o tom, kde by chtěl mít svatbu!“

Popadnu kabelku – velmi kýčovitou a roztomilou ve tvaru vánočního stromku –, abych mohla co nejdřív odejít. Už zase jsem promarnila čas s dalším týpkem, který se chce jenom pobavit. Kam zmizeli všichni pořádní chlapi?

Zpátky doma prudce rozrazím dveře a vběhnu dovnitř. „Livvie! Panebože, rozešel se se mnou, protože prý jsem moc výstřední! To je nové klišé? Jako ‚Není to tebou, ale mnou?‘“

Livvie, sedící na pohovce, zvedne hlavu a ohromeně vytřeští oči. „Cože? Jak se to mohlo stát? Co přesně ti řekl?“

„No...“ sesunu se vedle ní. „V podstatě mi řekl, že jsem moc potrhlá, ale že nemám mít strach, prý jsem hezká, takže si rychle

najdu někoho nového, kdo moje výstřednosti bude mít rád, a podobné kecy. Navíc prý moc tlačím na pilu, protože jsem se ho před několika dny náhodou ptala na nějaká místa vhodná na zimní svatbu a na vánoční písničky, které bych chtěla slyšet, až půjdu k oltáři.“

„Floro, to jsi neudělala, že ne?“

„Ano!“

Opře se mi hlavou o rameno. „Nebylo by lepší s podobnými otázkami počkat až do třetího měsíce?“

„Ne, nejlepší je hned na začátku zjistit, s kým mám co do činění.“

„No, dělej si to po svém, Floro, to na tobě mám tolik ráda, vždycky si jedeš svůj vlastní závod.“

„Panebože, takže i podle tebe jsem potrhlá, výstřední a moc tlačím na pilu...“

„To platí pro všechny výjimečné lidi.“

„Myslím, že si od mužů dám na chvílku pauzu. Možná navždycky. Místo toho si vezmu nafukovacího Santu nebo něco takového, jako se to občas děje, když si lidi třeba berou svůj nejoblíbenější most nebo skálu. Prostě něco smysluplného.“

„To zní velmi rozumně.“

„Ehm, no... aspoň mám svou novou báječnou a naplňující práci v Rolnickách, stojím za pokladnou na tom nejkouzelnějším místě na světě, díky čemuž se rozptýlím od dalšího zklamání v lásce. Opravdu to tam přímo miluju a je mi jasné, že se brzy zase postavím na nohy a dám si život dohromady. A nejlepší na tom všem je, že mám vedle sebe tebe, i když se mi život náhodou vychýlí z rovnováhy. Vždycky tady budeš, abys mi pomohla upravit kurz...“

„Když už o tom mluvíme...“ prohlásí Livvie a narovná se. „Počkat, na tohle je potřeba víno.“ Odběhne do kuchyně a vrátí se se dvěma sklenkami a lahví dobrého červeného.

„To ne, drahé víno. Ty umíráš? Já umírám? Co se děje?“ Neovládnu se a pištím. Dobré víno se totiž otevírá jen v případě katastrofy. Když chceme něco oslavit, vytahujeme bublinky.

Livvie si znovu sedne na pohovku a já přepadnu na opěrkou. „Nikdo neumírá. Na, podrž je.“ Vezmu si od ní skleničky, Livvie otevře víno a každé z nás nalije.

„To napětí mě úplně ničí, Liv, ven s tím.“

„Dobře...“ Schová si pramínek lesklých černých vlasů za ucho. „Víš, jak jsem oslovila jednu firmu kvůli své kolekci produktů pro péči o pleť?“

Livvie je kosmetička a má vlastní salon, ve kterém se specializuje na botox, výplně rtů a podobné věci. Pečuje o ambiciózní obyvatele Londýna, kteří potřebují kosmetickou péči. Minimálně jednou týdně chce, abych jí dělala pokusného králíka. Jenomže já nesnesu představu, že by se mi do kůže zapichovaly jehličky s nějakým jodem, i když chápu, jaké to má výhody. Livvie bude už po zbytek života vypadat jako úžasná, dokonale upravená dvacítká. Já budu mít postupně víc a víc vrásek jako obraz Doriana Graye.

„Ano, pamatuju si to, ty úžasné lidi z Los Angeles, kteří byli plní snů!“ Směje se zamilovanému výrazu, který nasadím. „Řekli, že mají zájem, vidíš?“ Protože Livvie je velmi ambiciózní, salon jí nestačil a vyrobila báječnou řadu výrobků pro péči o pleť. Z nějakého důvodu dokážou jemné vrásky zamaskovat lépe než make-up. Hledala firmu, která by byla ochotná financovat klinické testy, aby svůj výrobek dostala do světa.

„Nabídlí mi obchod. Je to jediné řešení, jak bych mohla rozvíjet svou firmu, Floro. Sama to nezvládnou a oni mají dost peněz na to, abych to mohla rozjet ve velkém. Až budu slavná a bohatá, koupím ti toho nafukovacího Santu, aby sis ho mohla vzít.“

„Díky za nabídku, že mi koupíš manžela – je to od tebe opravdu moc milé. Jenže ta firma je v L. A., což znamená, že se tam odstěhuješ i ty!“ Sevřu obličej v dlaních a snažím se nenaříkat. „Jak to tady mám bez tebe zvládnout?“ Mám ochromující pocit, že se to opakuje... můj život se opět vymyká kontrole. Nejdřív rozchod a teď se moje nejlepší kamarádka rozhodla přestěhovat na jiný kontinent – a to všechno za jeden večer. Ne, odmítám se nechat ovládnout negativitou. Jsem silná, už je mi skoro třicet a svůj život znovu dostanu pod kontrolu!

„Co kdybys jela se mnou?“

„To tu mám nechat všechno... tohle?“ Jenže všechno tohle ve skutečnosti patří Livvie. „Musím přece brát ohled na svou úžasnou kariéru pokladní. Lidi mě potřebují. Zákazníci se spoléhají na můj odborný názor na vánoční zboží.“ Ta slova působí trochu mechanicky, protože se kvůli Livvie snažím dělat, že se z toho nehroučím. Nikdo přece nestojí o to, aby jeho velký den zkazila výstřední, potrhá a ubrečená ženská.

„To chápu. Navíc odsud neodjíždím natrvalo. Musím tam být tak nějak rok, než to všechno dáme dohromady, pak se mám vrátit, abych řídila londýnskou pobočku.“

„Jen se na sebe podívej, londýnskou pobočku. Já jsem na tebe tak pyšná, Liv. I když to znamená, že o tebe přijdu.“ A tenhle večer už podruhé mám oči plné slz.

„O mě přece nikdy nepříjdeš.“

Popotáhnu a vysmrkám se. „Kdy odjíždíš?“

„Co možná nejdřív, ale zřejmě mi tak měsíc zabere, než se postarám o salon, takže letenku si zarezervuju až podle toho, jak se to bude vyvíjet. Začala jsem hledat manažerku. V rámci odměn jsem se rozhodla nabídnout i byt. Ty tu samozřejmě můžeš dál bydlet – to se měnit nemusí.“

„Vždyť já ti ani neplatím nájem. Bydlím tu, dokud se nějak nedám dohromady.“ Minimálně jsem to tvrdila, než jsem se před rokem a půl nastěhovala do jejího pokoje pro hosty. Ježíši, když je člověk v průšvihů, čas tak rychle letí.

„S nájmem si nemusíš dělat starosti.“ Já si s ním ale starosti dělám. Slibovala jsem si, že na Livvie nikdy nebudu finančně závislá. Podobné věci přímo nesnáším. Nechává mě tu žít zadarmo, protože můj život je teď v příšerném stavu. Ale bydlet tady bez ní je naprosto nepřijatelné. A nájem v centru Londýna bych si nikdy nemohla dovolit, ani za místnost velkou jako krabice od bot.

Já tak nějak uvnitř tuším, že se mi Livvie cítí zavázaná, protože v podstatě vyrůstala u mojí babičky. Neustále mi chce oplatit, že se mnou sdílela mou rodinu, že jsme ji přijali jako jednu z nás. Sice to nikdy neřekla takhle přímo, ale kamarádíme spolu už tak dlouho, že jsme v podstatě sestry, takže její důvody znám, aniž je musí vysvětlovat. Ale byla bych mnohem radši, kdyby to tak necítila. Livviin domov byl zasažený toxickým vztahem jejích rodičů, a proto teď má tolik problémů. Nechce nikomu nic dlužit. A já to na ní obdivuju. Víc, než jsem jí kdy přiznala. Je úžasné, že s podobným dětstvím, jako měla ona, z někoho vyrostе takhle vyrovnaná, ohleduplná, soucitná a ambiciózní žena. Ale tenhle oheň už jí v duši hořel, když ještě nosila copánky.

„Najdu si něco jiného,“ prohlásím vesele a snažím se jí namluvit, že mě nesvírají obavy. „Něco menšího.“ Jinak řečeno: levnějšího. Ze svého nizoučkého platu si zaplatím pokoj až na samotném okraji Londýna – ale dostávám aspoň nějaké peníze a za to bych měla být vděčná. „Za jediný den jsem přišla o svého takzvaného přítele i nejlepší kamarádku. Doufám, že zítra to bude lepší.“

„Určitě to zvládneš. A kdyby bylo nejhůř, pošlu pro tebe soukromý tryskáč.“

Spadne mi brada. „Oni mají soukromý tryskáč?“

„Ne, ale něco takového se přece v Los Angeles říká, ne?“

„To ano! A co tvoje drahá polovička? Co si o tom všem myslí?“ Nemůžu ho vystát; nedokázala jsem si zapamatovat ani jeho pitomé jméno.

Povzdychne si. „Ještě jsem mu to neřekla.“ A já celou svou duší doufám, že tohohle nového přítele nechá a porozhlédne se jinde. I když tvrdí něco jiného, poznám na ní, že o něj zas takový zájem nemá.

Dopijeme červené a celý večer se smějeme se slzami v očích. Přijít o Livvie je pro mě stejné, jako bych přišla o levou paži. Od dětství jsme nejlepší kamarádky, a i po více než dvaceti letech je pokaždé připravená mě zachránit.

Co si jen bez ní počnu...?

KAPITOLA 3

Další večer jsem měla být na křtu knihy Lukeova kamaráda, ale místo toho sedím v pyžamu Santova pomocníčka, v ruce držím hrnek vaječného koňaku a přemýšlím, proč se to všechno tak pokazilo. Vaječný koňak mi trochu pomůže, tohle hřejivé vánoční pití ve mně vyvolá příjemné vzpomínky na útulné Vánoce u babičky. Byla to veselá žena se zarudlými tvářemi, která o nikom neřekla špatné slovo, ale když jste ji rozzlobili, dala vám to rychle vědět. Babička nikdy nic nepředstírala, ale zároveň sbírala všechny ztracené a zlomené duše, krmila je, poskytovala jim přístřeší a pak je zase pouštěla na svobodu s vědomím, že když budou potřebovat, pokaždé u ní najdou otevřenou náruč.

Rodiče byli jiní. Víc jim záleželo na vzhledu, pořád mě okřikovali, ať jsem zticha, aby mě neslyšeli sousedi – hlavně abychom navenek vypadali, jako že je všechno v naprostém pořádku. V zásadních letech mého života mi neustále říkali, že neodpovídám jejich měřítkům. Že se dost nesnažím o úspěch, že se nevyrovnám svým sourozencům. Což, upřímně řečeno, platí pořád. Babička byla můj bezpečný přístav, kam jsem si chodila pro lásku a přijetí.

Tolik se mi po ní stýská. Proto taky tak miluju Vánoce. Vždycky

jsem je totiž trávila u ní doma, pomáhala jí zadělávat těsto na domácí cukroví a přitom jsme si zpívaly vánoční koledy. Nechávala mě odměňovat brandy do těsta, pokaždé jsem měla trochu odlít i pro ni, aby se přesvědčila, že není jedovatá. Kdykoli ucítím skořici a muškátový oříšek, vrátí mě to do té malé, útulné kuchyně, k babičce v zástěře, když se po dvou malých panáčcích chechtá nahlas a její tváře jsou ještě o něco červenější. *„Mám tě moc ráda, miláčku Floro. Nejsi jako ostatní, ale pamatuj na moje slova, jednou jim to všem ukážeš. Zkrátka ti jenom déle trvá, než rozkvetěš, zlatíčko, a víš, co je na tom skvělé?“*

„Co?“ ptala jsem se a celá se rozechvěla radostí, že na mně babička vidí něco jedinečného, čeho si nikdo jiný nevšiml. Na mně, průměrné studentce, která spoustu času tráví sněním a nemůže se rovnat svým sourozencům. Dceři, co prostě neumí poslouchat.

„Ti, kdo si s dospíváním dávají načas, dobře vědí, že musí počkat až na správné kouzlo. A kouzelný život zkrátka zabere docela dlouhou dobu. Na magii se nesmí spěchat. Tak nech přírodu dělat svou práci a nevíšmej si nikoho, kdo by tě chtěl zbavit tvého třpytu...“

Už ani nevím, kolikrát jsme spolu podobný rozhovor vedly. Jako by babička tušila, že potřebuju povzbudit, protože se mi blíží třicítka a dospělost pořád nikde. Když si na ni vzpomenu, vybaví se mi vyhrátá kuchyně, kde mě obklopovala její láska a vůně vánočního koření. Moc ráda balila dárky, seděla u kuchyňského ostrůvku, já promíchávala nejrůznější hrnce a ona mi přitom dlouze vykládala, co komu koupila a proč. Z darování dárků udělala umění. A pak jsme prvního prosince vždycky začaly s výzdobou jejího domku.

Po škole jsme k ní s Livvie rychle pospíchaly a celý večer stavěly vánoční stromky. Měla jich hned dvanáct, do každého zákoutí a výklenku dávala jeden – od nejmenších po největší a všechny velikosti

mezi nimi. Na strop jsme věšely blýskavé fáborky. Z krabic vyložených hedvábným papírem jsme opatrně vyndávaly vánoční ozdoby a vystavovaly je kamkoli, kde zrovna bylo místo. A největší babiččinou chloubou byla osvětlená jeskyňka. Pořád ještě ji mám schovanou v krabici. Mám většinu jejích ozdob a také vlastní sbírku, kterou jsem za ta léta nashromáždila. Babička mi každý rok kupovala novou ozdobu, abych si ji mohla přidat ke svým zásobám. Investovala jsem i do dražších řad od firem jako Swarovski nebo Hallmark. Některé holky utrácí za značkové boty, já zase za vánoční ozdoby. Kdyby tu tak babička ještě se mnou byla, povzbudila mě hrnkem kaka a ujistila mě, že můj čas ještě přijde, že všechny ty překážky v cestě jsou součástí většího plánu...

Vchodové dveře se otevrou a dovnitř pronikne vzduch, který mě vyláká z výletu do vzpomínek. Na listopad je zima a já si říkám, jestli to náhodou neznamená, že by mohlo začít sněžit.

„Jsem ráda, že jsem doma!“ vyhrkne Livvie. „To byl zase den!“

„Počkej...“ Jdu do kuchyně a naliju Livvie vaječný koňak, pak se zase vrátím do předsíně. „Co se stalo?“

„Jé, díky.“ Ochutná smetanový nápoj, sesune se do křesla u plynového krbu a přehodí si přes sebe deku. „Brr, odehrávalo se jedno drama za druhým. Připadá mi, že čím víc úkolů chci vyřídit, tím rychleji mi na seznam přibývají další. Ne že by to bylo něco zásadního, to ne, ale připadá mi, že ty věci, co chci mít do odjezdu hotové, jsou úplně nekonečné. Jak ses měla ty?“

„Vzhledem k okolnostem celkem dobře. Kdybych nemusela do práce, dívala bych se v televizi na vánoční romantické filmy a přemýšlela, proč to s jejich roztomilými, ač trochu popletenými hrdinkami vždycky dobře dopadne, ale pro mě to neplatí.“

„Proč to pokaždé mají tak snadné?“ připojí se ke mně Livvie.

„Asi bych se měla přestěhovat do nějakého menšího městečka, kde se zamiluju do podivínského knihovníka, který je, když si sundá brýle a udělá pěšinku na druhé straně, až nečekaně sexy.“

„Jo, jasně, jako Karl z *Lásky nebeské*. Ten teda nebyl knihovník a byl sexy i s brýlemi.“

„Super sexy. Poslyš, ty ale přece přítele máš, i když možná není jako z romantického filmu.“ Její nový přítel je totální blb, ale ona nemá ráda, když to říkám nahlas.

„Jo,“ vzdychne si. „No, o tom už mluvit nechci. Utrhla jsem se z práce, protože jsem si říkala, že bychom si měly být vyzdobit na svátky. Co myslíš? To je spolehlivý způsob, jak rozveselit Vánoční Floru, nemám pravdu?“

„Vždyť za tři týdny odjíždíš. Má smysl to všechno vytahovat, když to budeme muset brzy znovu uklidit?“ Stačí mi jenom pomyslet na to, že Livvie odjíždí, a stáhne se mi hrdlo. Já musím šlapat vodu a přemýšlet, kam bych se tak mohla přestěhovat. Jak dokážu fungovat bez své vrby, která je z nás dvou ta rozumnější.

„Jestli to má smysl?“ prohlásí způsobem, který jasně naznačuje, že rozhodně ano.

„Máš pravdu!“ odpovím se širokým úsměvem. „Tak do toho! Pojdme si před tvým odjezdem udělat předčasné Vánoce.“

„To je báječný nápad!“

Přemýšlím, kde začít. „Co kdybych pro nás zítra večer připravila slavnostní večeři?“ Livvie zbledne a pak se rychle snaží ovládnout, ale mně to neunikne. „Tentokrát už krocana důkladně propeču, slibuju.“ Na tu vánoční hostinu asi v životě nezapomeneme.

„I když to zní lákavě, zítra jsi v práci. Co kdybych spíš cestou

domů koupila nějaké drobné občerstvení? V Harrods už mají vánoční lahůdky.“

„Teda, v Harrods, to určitě budou luxusní. Tak zajisti jídlo, já se postarám o bublinky.“

„Ujednáno.“

„Pojďme zdobit!“

Jdeme do mého pokoje a ze zaprášeného prostoru pod postelí vytáhneme mou sbírku.

„A co všechny ty plechovky od čokoládových bonbonů? Ty máš taky plné ozdob?“ zajímá se.

Zrudnu. „Ne, ty jsou prázdné. Po rozchodu si zlomené srdce ráda léčím sladkostmi – víš, jaké to bývá.“

„Podle počtu plechovek jsi prožila spoustu rozchodů. To započítáváš i vztahy, které skončily po jediné schůzce?“

„Jasně! To je další důvod, proč rozjímat nad svými emocemi.“

„Správně.“

„Zamyšlení nikdy neuškodí.“

„To ti věřím.“

„Dobře, pojďme nejdřív postavit stromeček.“

Příští hodinu strávíme popíjením vaječného koňaku, zdobením stromku a vzpomínáním na společné dětství. Brzy si začneme povídat o babičce, která Livvie považovala za svou další vnučku.

„Hrozně mi chybí,“ přizná se Livvie a má v dlani malý rámeček s fotkou. Na ní jsme já, babička a Livvie s hlavami přitisknutými k sobě a s rozesmátými obličejí. „Od té doby už Vánoce nikdy nebyly stejné, vidíš?“ Zlomí se jí hlas.

Předstírám, že si prohlížím nehty, jako by byly naprosto fascinující, protože se nechci rozplakat, ale zároveň tuším, že je to nevyhnutelné.

„Ale vždyť jsme se přece snažily si všechny další Vánoce taky náležitě užít, Liv. Ale máš pravdu, už to nikdy nebylo stejné. A asi ani nebude.“ I když mám dlouholetý výcvik v babiččině kuchyni, nedokážu připravit žádné z jídel, která mě učila, aniž bych přitom někoho otráвила. Můžeme sice dál sedět u vyhráté trouby, smát se, žertovat a zpívat, ale jedna klíčová součást chybí – babička. Sice jsem z toho smutná, ale zároveň také cítím obrovský vděk. Tak milující babičku jako já totiž nemá každý, a jsem ráda, že jsem s ní mohla trávit tolik času. Mám srdce plné vzpomínek, a to samé platí i pro Livvie. Snažíme se dodržovat všechny ty tradice, které nám tu po sobě nechala.

„Tak na babičku,“ prohlásí Livvie a pozvedne hrnek s vaječným koňakem.

„Na nejlepší ženskou, která kdy chodila po téhle zemi.“ Přitukneme si a řekneme: „Na zdraví!“

„Víš, že jsi podobná jako ona?“

„Vůbec se jí nemůžu rovnat,“ odmítnu. „Byla úžasná, přátelská, člověk se s ní cítil v bezpečí a milovaný, jako by pro ni byl ten nejdůležitější.“

Livvie se odmlčí a podívá se na mě s výrazem naznačujícím, že ji vůbec neposlouchám. „Ale stejně se lidi cítí i s tebou, Floro. Jenže ty to nevnímáš. Pořád máš pocit, že říkáš něco nevhodného, ale obvykle se tím jenom stavíš na stranu těch, kteří se za sebe postavit neumí nebo nemůžou. Babička by na tebe byla tak hrdá.“

„Ale teď mě chceš jenom rozplakat.“

Zlehka mě obejmě. „Pojďme dodělat ten stromek, ano?“

KAPITOLA 4

Telefon zvoní a zvoní – kde je? Z kolegů jsem si s Jonahem asi nejbližší, ale tuto výsadu doprovází řada problémů. Je u něj stejně pravděpodobné, že mě potopí, jako že si se mnou vymění směnu nebo kvůli mně bude lhát, protože došlo k nějaké nečekané situaci. Jako třeba dneska. Ale protože nemám jinou možnost, dál se ženu městem a v duchu ho přesvědčuju, aby zvedl telefon.

„... No?“

„Jonahu, konečně, mám zpoždění! Mohl bys mě krýt u Magdy, prosím?“ Pospíchám promrzlými londýnskými ulicemi a moje sametové sobí bačkory se do louží úplně nehodí. Pantofle jsou součástí naší uniformy, ale já si je právě z tohoto důvodu většinou oblékám až v práci! Jenomže ráno jsem byla v tak zoufalém stavu, že jsem nemohla najít tenisky, a všechny ostatní moje boty jsou pro chůzi všedním Londýnem moc slavnostní. Bohužel nemám čas se spouště špinavých kaluží vyhýbat, tak se do nich musím neochotně nořit. Jsem promrzlá až do morku kostí. „Řekni jí, že... že jsem ve skladu a kontroluju tam rozbité zboží.“

„Kdo je to?“ ptá se pomalu.

Obrátím oči v sloup. „Moc vtipné. Tady je Flora a ty to moc dobře víš.“

„Už zase jdeš pozdě, Floro?“ Každou tu slabiku protahuje, jako bych právě nebyla uprostřed katastrofy, která by mě mohla stát místo. Proč se mi všechno, co dělám, pokaždé tak vymstí?

„Já za to nemůžu! Měla jsem problémy s oblečením. Rudolfovi upadl nosík...“

„Problémy s oblečením? Tak se tomu dneska říká? Ten chlap se k tobě nehodí, zlatíčko.“ Pak se ozve ten jeho nesnesitelný řehot – nechápu, proč se Jonaha snažím získat na svou stranu. Obvykle ho totiž náramně těší neštěstí ostatních a pak to využije ve svůj prospěch.

Netrpělivě buším do tlačítka na přechodu. „Dělej, dělej,“ zlobím se, že tak dlouho trvá, než naskočí zelená. Nemám sílu Jonahovi vysvětlovat, že to s Lukem dopadlo jako se všemi mými předchozími kluky. Tedy špatně. Vlastně jsme to ani nestihli oznámit na facebooku! „Koukni, prostě Magdě něco namluv. Že jsem vzadu a třídím věci... co je třeba... vytřídit, ano?“

„Já ti nevím, Floro. Pravidla jsou pravidla. Navíc stačí, když se podívá na záznam bezpečnostních kamer. Počkej, mám tady zákazníka.“ Na semaforu se konečně objeví zelená a já jdu v promočených bačkorách tak rychle, jak to jen jde. Snažím se nemyslet na to, co by se stalo, kdyby mě Magda přistihla.

Po pravdě řečeno mám zpoždění proto, že mě po dokončení výzdoby bytu přepadla inspirace, tak jsem až do rána plánovala výzdobu do obchodu, kterou chci později během dneška ukázat Magdě. Jsem z toho trochu nervózní, protože ona sice vlastní obchod s vánočním zbožím, ale často nemívá úplně sváteční náladu. Nicméně ji zajímají čísla, takže když jí to vhodně podám, možná se mi ji podaří

přesvědčit. Tahle práce pro mě není jen prostředek k vydělání peněz, chtěla bych se v tomhle oboru prosadit, i když mi i po třech měsících pořád říkají „ta nová“. Sice tu musím trávit hodně času a peníze za moc nestojí, ale to mi vůbec nevadí. Pro mě je důležité hlavně to, že jsem konečně našla práci, která mi vyhovuje a většinu času si ji užívám.

Dozvěděla jsem se o ní od kamarádky kamarádky, která se za mě u Magdy přimluvila. Ne že by Magdě záleželo na tom, co si myslí druzí. Umí nasadit dokonale otrávený výraz, ale já si z toho nic nedělám. Všichni nemůžeme být veselí a plní optimismu. Po rozchodu a jobovce o Livviině odjezdu do Los Angeles mám pořád ještě trochu napučené oči. Jediné, co mi zbývá, je moje práce, tak si chci být jistá, že Magda ví, jak jsem jejímu obchodu oddaná. A jsem tak pitomá, že poté, co celou noc doladuju svou prezentaci, si ráno zapomenu nastavit budík.

V obchodě máme zboží vystavené různými způsoby, ale žádný není nijak zvlášť zajímavý, nevysloužili bychom si za něj zmínku v časopisech. Já však sním o tom, že pro děti vybuduju zimní ráj, aby opravdu uvěřily v kouzlo Vánoc! A když Magdu přesvědčím, že si tím zvýšíme zisky, o to lépe. Mě ale zajímá jen to, abych mladým i starým vytvořila pohádkové vzpomínky.

Obejdu roh a přede mnou se vynoří vánoční ráj Rolničky, rolničky. Úplně cítím v ústech svobodu. Tedy, ne tak úplně svobodu, je to zajetí, ale na tom nejlepším možném místě. Ve vánočním obchodě plném všech tretek pro sváteční období, od jednotlivých ozdob po třípytící se zlaté saně z dovozu a všechno mezi tím. Máme tady sladěné vánoční domácí oblečení na rodinné fotky, povlečení s vánočními motivy a asi všechny elektronické Santy, jaké si dovedete představit.

„*Je tady*,“ sykne Jonah.

„Já taky!“ Ukončím hovor, svléknu si bundu a šálu a nakouknu do dvojíých dveří. Po Magdě není ani vidu, ani slechu, proto promočené oblečení schovám pod stůl, abych si ho později mohla vzít domů. Pročísnu si vlasy rukou a doufám, že na nich není vidět, jak jsou mokré. S omluvami se protahuju mezi zákazníky do místnosti pro personál. Jsem si jistá, že prsty na nohou už mám úplně scvrklé. Musím zkontrolovat, jak moc jsem ty bačkory zničila. Doufám, že dnes ještě vydrží, ale podle toho, jak čvachtají, se dá soudit, že to není úplně pravděpodobné.

Sakra – všimnu si Magdy s jejím obvyklým přezíravým výrazem. Podobá se Terminátorovi, protože si mechanicky prohlíží obličje a s největší pravděpodobností hledá ten můj. Schovám se za vánoční stromek, aby si mě nevšimla. Musím se nejdřív zbavit kabelky, aby nepoznala, že jsem právě přišla.

Chtěla bych k Magdě být shovívavá a věřit tomu, že hluboko uvnitř je milá a má dobré srdce, ale zatím se to příliš neukazuje. Jako by jí největší radost dělalo mučení personálu, dokud nepodá výpověď nebo dokud ho nemůže propustit ona za nějaký drobný přešlap. Úplně mě děsí, jakou z toho má radost. Přemýšlím o tom, kolik lidí jí asi muselo ublížit, když je pořád ve střehu. Neustále připravená k útoku. Snad jí dokážu, že všichni zaměstnanci nejsou stejní, a když uvidí, kolik úsilí této práci věnuju i mimo pracovní dobu, aniž za to dostávám peníze, tak si ji získám. Mým cílem je povýšit z pokladní na vedoucí obchodu a postupně se propracovat až na pozici nákupčí. Jenom pořád musím mít sklopenou hlavu a zavřenou pusku – o spoustu prací jsem totiž přišla kvůli tomu, že jsem prozradila svůj upřímný názor.